

Csalódtam!

Időpont: 1959. június 7. Szentháromság ünnepe utáni 2. vasárnap

Helyszín: Győr, Nádorváros

Alapige: Mt 22,1–14

És megszólalván Jézus, ismét példázatokban beszél vala nékik, mondván: Hasonlatos a mennyeknek országa a királyhoz, aki az ő fiának menyegzőt szerze. És elküldé szolgálait, hogy meghívják azokat, akik a menyegzőre hivatalosak valának; de nem akarnak vala eljönni. Ismét küldé más szolgálakat, mondván: Mondjátok meg a hivatalosoknak: Ímé, ebédemet elkészítettem, tulkaim és hízlalt állataim levágva vannak, és kész minden; jertek el a menyegzőre. De azok nem törődvén vele, elmenének, az egyik a maga szántóföldjére, a másik a maga kereskedésébe; A többiek pedig megfogván az ő szolgálait, bántalmazák és megölik őket.

Meghallván pedig ezt a király, megharaguvék, és elküldvén hadait, azokat a gyilkosokat elveszté, és azoknak városait fölégeté. Akkor monda az ő szolgálainak: A menyegző ugyan készen van, de a hivatalosok nem valának méltók. Menjetek azért a keresztútakra, és akiket csak találtok, hívjátok be a menyegzőbe. És kimenvén azok a szolgálak az útakra, begyűjték mind akiket csak találtak vala, jókat és gonoszokat egyaránt. És megtelék a menyegző vendégekkel. Bemenvén pedig a király, hogy megtekintse a vendégeket, láta ott egy embert, akinek nem vala menyegzői ruhája. És monda néki: Barátom, mi módon jöttél ide, holott nincsen menyegzői ruhád? Az pedig hallgata. Akkor monda a király a szolgálaknak: Kötözzétek meg a lábait és kezeit, és vigyétek és vessétek őt a külső sötétségre; ott leszen sírás és fogcsikorgatás. Mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak.

Ima: Szentlélek Úr Isten! Koldusként jöttünk templomodba, és üres tenyerünket tartjuk eléd alamizsnáért. Nem ezüstöt, aranyat kérünk tőled, ennél sokkal többet, szent Fiadat, a Jézus Krisztust, vele meggyógyul minden kétfelé sántikáló életünk, s mindenki meglátja, hogy mássá lett a templomban életünk. Cselekedd meg ezt a csodát velünk irgalmadból.

Ámen.

A királyi menyegzőről szóló példázat a nagy csalódás példázata. Egyszerű és fájdalmas csalódás van megörökítve ebben a példázatban: Isten csalódott az emberben. Ez a csalódás más és több, mint amiről olvasunk 1Móz 5. fejezetében az özönvíz története előtt, mikor a megkeseredett Isten kimondta: Bánom, hogy embert teremtettem, – mert akkor az emberiségben csalódott, itt az övéiben, azokban, akiknek az a nevük ebben a példázatban, a „hivatalosak”, akik hozzá tartoznak, hivatalból az ő népe. Ezekben csalódott. Ha az ember csak egy kicsit szabadjára ereszti fantáziáját, és elképzeli magát a jelenetet, akkor minden kész, a felterített és mindennel megrakott asztal roskadozva várja vendégeit, és nem jött senki, akkor megérti, hogy a példázat Isten nagy csalódásának szomorú példázata. Az azonban, aki a mögöttünk levő időben látta a gyülekezetben megrendezett „Hívás” című előadást, melyben a királyi menyegzőről szóló példázatot dolgozták fel irodalmi eszközökkel és evangélizáló céllal, annak – legalábbis nekem, de hiszem, másnak is – felejthetetlenül megmaradt emlékezetében

sok minden, de különösképpen egy kép az utolsó jelenetből, amikor bezáratott az ajtó, s kívül a sötétbe a fényesen kivilágított teremből kiszűrődik a fény, kihallatszik zümmögve az ének, a menyegzőre bement emberek boldogan zengő Isten-dicsérete. Ott kint egymás után jönnek azok, akik nem fogadták el a hívást. Jönnek most már nem olyan hetykén, mint jöttek, mikor a hívást kézbesítették nekik, jönnek megfáradva, leverten, minden mozdulatukban benne van: eltévesztettem életemet! Csalódtam abban, amire rátettem mindent, még az üdvösségemet is! Tönkrement az életem, mindennek vége, nem lehet újrakezdeni! Akinek emlékezetében ott él ez a megrázó jelenet, megérti, ha azt mondom: ez a példázat nemcsak Istennek, de a meghívást el nem fogadó embernek csalódásáról is beszél.

Most fordítsuk tekintetünket erre a második csoportra. Mert Jézus Krisztus nyilvánvalóan azért mondotta el a csalódásnak ezt a történetét, és íratta meg számunkra, hogy mi ne jussunk a csalódottak sorsára. Vegyük sorra ezeket a csalódott embereket.

1. Csalódnak a közönyösek.

Legelől azok vannak, akikről azt lehetne mondani: jóllakott emberek. Közönyösek. A harmadik versben olvashatunk róluk, mikor közvetítik nekik a meghívást – így van feljegyezve: „Nem akarának vala eljönni”. Az Úr más szolgálkkal sürgető módon megismétli a hívást, de azt olvassuk: „De azok nem törődve velem, elmenének...” Ezek a közönyös emberek, a jóllakottak. Mindennel jól vannak lakva, talán még az étellel is. Semmi nem érdekli őket, cinikus, blazirt emberek. Lehet, csak felvett mázból, divatból ilyenek, azt gondolják, így előkelőbb, kulturáltabbak, a 20. század emberei, akik mindenre legyintenek egyet, s azt mondják: Nem érdekes, engem nem érdekel senki és semmi, unom ezt az egész életet! Lehet, hogy így is van, de az is lehet, csak az nem érdekli őket, ami Isten világa, ezenkívül azonban minden más érdekli, és ha hajlandók volnának a magunkfajta maradi emberrel szóba ereszkedni, akkor azt mondanák: Igen, minket érdekel a szórakozás, az életnek mámora, az a túlfeszített, felfokozott élet, és az mindegy, hogy hol találom meg. Egyik megtalálja a sportpályán, hatalmas tömegben, ahol eszeveszetten kiabálja a legkedvesebb sportbajnoknak nevét, biztatva rajtával. Lehet, megtalálja a mozi fülledt levegőjében, a színház fényében vagy kulisszái mögött, a mulató parfümös levegőjében vagy egy piszkos, sötét lebujszó pálinkás gőzében, de csak a mámor felfokozott életkedve az, ami érdekli, a többi nem érdekes. Egyedül csak azért érdemes élni!

Lehet, van ezek között olyan is, akinek ez az életforma túl alacsony, és megpróbál magasabb életszintet képviselni, és azt mondja: Engem érdekel ebben az életben a kultúra, művészet, a zene és az irodalom, az ilyen azt mondja: Ha kezembe veszek egy jó könyvet, vagy végighallgatok egy szép zenét, úgy elfelejtkezem én az egész világról, minden rútsága eltűnik előlem, mintha hímes mezőn járnék, csak harmónia cseng szívemben. Olyan jó így élni! Ez élet, ezért érdemes élni! De Isten világa ... idegen nekem; ebben a világban olyan ügyetlenül mozgok, nem értek belőle semmit, idegen vagyok itt. Nem érdekel...

Lehet, vannak akik azt mondják, még ez is túlságosan alacsony emberi élet. Mert élet a maga szépségében, gazdagságában csak a hivatásban található meg. És igazán tiszteletre méltó erőlködéssel dobják bele magukat a munkába, életcélként, és nem kenyérkeresetnek tartják a munkát. Elégnek benne, mint meggyújtott gyertyaszál, és nem érnek rá másra, mert csak ezért érdemes élni. Örökélet, üdvösség, mennyország? – ezek mind csak misztikumok, és engem a valóságok érdekelnek, nem a misztikum. Engem nem érdekel, mi lesz a halál után, az érdekel csak, ami a halálon innen van. Ezt a földi életet akarom a magam, szeretteim, barátaim, az emberiség számára szebbé, értékesebbé tenni!

Nem tudom, közöttetek – kik a Szentlélek hívásának engedelmeskedve itt vagytok – hányan vannak ebben a csoportban, akik jóllaktak már mindennel, s azt mondják: engem nem érdekel semmi, Isten sem kell, – ezekről van megírva: nem törődnek a hívással, nem akarnak eljönni. Hát vedd tudomásul, egyszer eljön a te életedben is az az utolsó jelenet, ami a színdarabban lejátszódott, hogy megállsz majd egy ajtó előtt, amelyen szeretnél bemenni, és nem tudsz, s ott fogod megérteni, hogy a világon senki és semmi nem érdekes, csak egyetlenegy valami, hogy én hogyan nyerhetem meg Isten kegyelmét. Ezenkívül semmi más nem érdekes!

Ösmered az özönvíz történetét. Tudod, míg 120 esztendeig építette Noé a bárkát, mennyi gúnynak volt kitéve, mert szárazföldön hajót épít a bolond Noé ebbe az állatseregletbe. Bolond Noé, ide is való! – mondták rá az emberek. Aztán egyszer csak megindul az eső. Először csak onnét felülről kezd esni apró cseppekben, majd mindig jobban, zuhogni kezd, mintha dézsából öntenék. Jön a felhőszakadás. Aztán felnyílnak a mélység csatornái, jön-jön nap-nap után a víz, és egyszerre torkára fagy az embereknek a gúnyolódás, csúfolódás és kacagás, és megértik: Jaj! Egyetlen bölcs ember volt a világon, és ez Noé volt! Először menteni próbálnak mindent, ami a földi életben drága volt, aztán már csak szeretteiket, s mikor torkig ér a víz, belekapaszkodnak a bárka oldalába, döngetik, rúgják, verik az ajtót, és ott megértik, hogy a világon csak egy szükséges dolog van, és minden más mellékes. Csak egy dolog érdekes, a többi mind jelentéktelen szürkeség, az ajtó, hogy nyitva legyen, és be tudjak rajta menni, és megmeneküljek. Őrizzen meg téged, közönyös testvérem, Isten attól, hogy csak ott ébredj fel arra: Mindent elvesztettem! Mindent elpocsékoltam, és nem lehet újra kezdeni!

2. Csalódnak a földéhesek. A példázat nem csak közönyösekről beszél. Elmondja, hogy találkoznak a szolgák földműves emberrel. Hívják őt is, de az sem törődik vele, elment a maga szántóföldjére. Földéhes emberek nem csak Jézus korában voltak. Ma is vannak dacára annak, hogy megtanulhatták volna már, milyen csúszós talaj alattuk a föld. Mi mindent megtett a magyar ember egy barázda földért, hogy az övé lehessen! Hogy azt a barázdát ő munkálja, annak göröngyébe az ő ekéje szántson, a kasza az ő hullámos búzavetésében pengjen – ő, mi mindent feláldozott ezért! Ez volt az egyetlen, ami érdekelte. Ezért áldozta fel éjszakáját épp úgy, mint nappalát, ünnepjét és vasárnapját. Robot, robot, robot, örökké csak robot, hogy lehessen venni még egy darab földet a földhöz. Ezért áldozta fel családi békességét is. Nézd végig azokat a pereket, melyekben osztozkodó testvérek rángatják a földet, ki tud belőle nagyobbat elkaparintani. Feláldozta szerelmét is, mert nem azt vette el, vagy nem ahhoz ment férjhez, akihez szíve, hanem akihez a telekkönyve húzta. Aztán egyszer neki is rá kellett döbbsen, hogy csalódott. Amikor nem kell már neki több föld, mint csak annyi, amennyiben el lehet rejteni egy koporsót, és itt marad minden, jól megmunkált földje, gazdagon termő szántója – másnak. A bolond gazdagnak mondja Jézus: „*Bolond, ez éjjel elkérlik tőled a te lelkedet, amiket pedig készítettél, kiéi lesznek?*” Őrizzen meg minden földéhes embert Isten attól, hogy csak mikor már belefér egy kicsike kis földbe koporsója, akkor ébredjen rá: Csalódtam! Rosszul számítottam, mikor a földet többre becsültem, mint az Istent! Elvesztettem, tragikusan elvesztettem mindent! Mindent feláldoztam, és most itt vagyok mindenből kifosztottan. Nem maradt semmim, mert nincs Istenem és nem lehet, nem tudom az életet újrakezdeni.

3. Pénzéhes kereskedők is csalódnak. A példázat beszél arról is, hogy találkoznak a király szolgái kereskedőkkel. Sürögtek-forogtak a maguk útján. Így állítja meg őket a királyi küldött: Jertek el a menyegzőre, a király vár! De ezek nem törődnek a hívással, és mentek a maguk kereskedésébe. Pénzéhes emberek, akár a földéhesek. És ha talán a földéhes embereket

a világ kicsit ki is józanította, akkor is legfeljebb átváltottak ők is a pénzéhes emberek csoportjába. A pénz, a mammon! Milyen drága kincs a sápadt arany csillogása! Ó, micsoda biztonság ez a láb alatt! Nagyobb biztonság, mint a föld, mert ezt nem veri el a jég, ezt nem viszi el az árvíz, csak azt már elfelejtették, hogy a devalváció ezt is elviheti. Gyűjtik, semmi áldozat nem drága érte, még a becsületük sem, a másoké még kevésbé, legázolnak, kifosztanak másokat azért, hogy nekik több legyen. Istenre? – ezek nem érnek rá. Csak az üzletre, ahol keresni lehet. Templomba menni? Minek, ott nem tudok keresni, az nem érdekes.....

Én nem tudom, a pénznek szerelme úrrá lett-e rajtad vagy nem, de mindenesetre a kísértésed neked is megvan. Ébredj fel arra, hogy egyszer számodra is elérkezik a pillanat, mikor a rozsdá meg a moly megemészti azokat, a tolvajok és rablók ellopják kincsedet. Hát mi marad akkor neked, ha a pénzeszsákod kigurul alólad, és nincs Istened, akibe belefogóddzál?

A legenda Nagy Sándorról mondja el, hogy dúsgazdag ember volt, és – állítólag – azt parancsolta, hogy őt olyan koporsóba temessék, melynek jobb és bal oldalán nyílás van, melyen keresztül a bebalzsamozott két keze kifér, csak arra vigyázzanak, hogy tenyere kifelé fordulva nyitva legyen. Megkérdezték tőle: Uram, még senki így nem temetkezett el, miért kívánod, hogy így tegyünk koporsóba? Nagy Sándor így felelt: Azért, hogy lássa az egész világ, az egész birodalom, az én népem, hogy Nagy Sándor üres tenyérrel megy a halálba. Hát mi marad a te tenyeredben is, testvérem, ha még Istent is kiejted onnét?

4. Csalódnak a hatalmasok. Tovább beszél a példázat arról, hogy a többiek pedig megfoglák a király szolgáit, bántalmazták és megölték őket. Ezek a hatalmasok. Hatalmasok, mert fegyver van oldalukon, katonák állanak rendelkezésükre, s az ellen indítanak harcot, aki ellen akarnak. Őket nem köti a jog, nekik nem parancsol törvény, az ő akaratuk a törvény, és az erőszak a jog. A királynak az ártatlan szolgáit felkoncolják. Ó, hány hataloméhes, hatalomtól mámoros ember van e világon! Micsoda démoni ereje van a hatalomnak! És aki azt gondolja, hogy megszerezte a hatalmat, az elvesztette hatalmát önmaga felett, mert annak van már hatalma felette. Ó, mi mindent feláldoznak emberek a hataloméért, hogy felülkerekedjenek másokon, mindenben, és az ő hatalmas szavuk legyen döntő mindenben, az ő véleményük legyen az egyetlen jó és igaz! Vannak emberek, akik csak tömjénfüstben tudnak élni, csak ott élednek, ott boldogok, ahol őket magasztalják. És egyszer ők is rájönnek arra, hogy van náluk is hatalmasabb valaki. Valaki, aki a példázatban elküldi hadait, és irgalmatlanul felkoncolja a hatalmasokat. Egyszer rá kell jönni minden embernek, hogy hatalmasok is lebuknak előbb vagy utóbb. Ez volt a cézároknak sorsa, Napóleon is efelett elmélkedhetett Korzika szigetén. A világot urai jönnek és mennek, és ha egyszer a trón megroppan, a korona lehull fejükről, a hadsereg elmarad hátuk mögül, a hatalom kiesik kezükből, hát mi marad akkor nekik, ha Istened sincs?

5. Csalódnak az öngazak. A legborzasztóbb csalódás a példázatban mégis a legutolsó, csalódott emberek az öngazak. Erről az utolsó emberről azt olvassuk, hogy az is bement a többiekkel együtt, mikor tágra nyíltak a kapuk, és boldog-boldogtalant, jót és gonoszt befogadtak. Ez is bement a maga ruhájában. Mindnyájunk előtt világos, azt akarja ez jelenteni, hogy ez olyan ember, aki abban a meggyőződésben él, hogy ő méltó a király fiának menyegzőjébe. A koldusok, a rongyosok, betegek és piszkosak hajlandók voltak elfogadni a szolgától a tisztítást, a menyegzői ruhát, de ő kézzel-lábbal tiltakozott ellene. Én így is jó és méltó vagyok arra, hogy bemenjek a király fiának menyegzőjébe. Az én ruhám lehet, hogy nem olyan díszes és szép, mint a király udvaroncainak egyenruhája, de tisztességes, becsületes ember voltam egész életemben, megadtam mindig az embernek, ami az emberé, császárnak, ami a

császáré, Istennek, ami az Istené, ezért is jöttem el ide a király fiának menyegzőjébe. Az ilyen ember számára is jön egy rettenetes csalódás, és ez a legborzasztóbb, mikor valaki azt gondolja: majd mikor elérkezik az utolsó nagy pillanat, és el fog indulni innen, akkor tárva-nyitva fogja várni a menny kapuja, sorfalat fognak neki állni az angyalok, és ő kegyeskedik besétálni a mennyországba. Ekkor jön a rettentő csalódás: Isten egyetlen kérdése – „*Barátom, mi módon jöttél ide?*” – összetöri egész önigazságát. Istenre nézve rögtön érzi: én kirívok ezek közül, mert nekem nincs Krisztus vérében megmosott fehér menyegzői köntösöm, én nem a kegyelem, hanem az érdemem, jócselekedetem, vallásos életem alapján akarok Isten országába bejutni, és akkor kénytelen lesz hallani: „*Közzétek meg a lábait, kezeit, és vigyétek, és vessétek őt a külső sötétségre...*” – ott elmélkedhetik azon: Csalódtam nemcsak magamban, hanem Istenben is. És ez a legborzasztóbb csalódás: Én azt hittem, Isten jó, a jószívű, szerető mennyei Atya el fog nézni nekem minden apró kis dolgot, amiben kicsit kétfelé sántikáltam a világon: ha valamiben nyugtalanított a lelkiismeret, az régen volt, én is elfelejtettem, meg Isten is elfelejtette már. Aztán itt egyszerre ráébred arra, hogy Isten nem az, akinek ő elképzelte, hanem valami csodálatos Fenség, aki nem tréfál, és nem enged csúfot üzni magából. Akinek vannak hóhérai, akik az ítéletet végrehajtják.

Elhagytuk egyik részét a példázatnak és csak az emberek csalódásáról beszéltünk. Testvérem! Ma még hív, ma még mondja néktek az Úr: „*Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.*” Ma még mondja nektek: Jertek el a menyegzőbe, minden kész, várlak benneteket! Ma még meg lehet térni, ma még újat lehet kezdeni, de ki tudja, meddig? Ki tudja, mikor jön el a te számodra is az óra, amikor bezáratik előtted az ajtó, és többet nem lehet újat kezdeni? Tönkretett életedet akkor már hiába siratod, bűnbánó zokogással kegyelmét hiába várod, az ajtó zárva, te leroskadsz előtte, és a külső sötétségben tenyeredbe hajtott fejjel zokogva elmélkedhetsz: Mindenben csalódtam!

Azért mondtam el mindezt, hogy ne csalódj!

Ámen.

Imádkozzunk: Örökkévaló Isten, szerető szent mennyei Atyánk! Hálát adunk neked azért, hogy te hívogatsz bennünket magadhoz, és nemcsak rapportra, ítéletre, hanem menyegzőre is hívsz, kegyelmed, szereteted megmutatására. Köszönjük, Urunk, hogy minket, engem is hívsz, pedig te hányszor csalódtál bennem, hányszor kellett neked felháborodottan megállani életemnek egy-egy mozdulata előtt összecsapva kezedet, azt mondva: Ezt nem gondoltam volna róla! Köszönöm, Uram, hogy kegyelmed nagyobb, mint az én bűnöm, s küldöd szolgálóidat, és újra hívsz magadhoz fáradhatatlanul. Köszönjük mindazokat, akiket szolgálóként használtál fel életemben erre a hívásra. Köszönjük, Urunk, azokat, akik a te igédet szövegezték nekünk: édesapánkat és anyánkat, tanítóinkat, papjainkat, hitoktatóinkat és konfirmáló lelkészeinket, ennek a templomnak igehirdetőit. Ezen a napon, mikor 9 esztendővel ezelőtt elhunyt ennek a gyülekezetnek lelkipásztora, hadd köszönjük meg őt is. Köszönjük neked pásztori szívét, mindazt, ami rajta keresztül emberi szívek felé a te hívásod volt. Kérünk, Urunk, áldd meg mindenütt hívogató szolgálóidat, hogy meg ne fáradjanak, és el ne kedvetlenedjenek miattunk, hanem hívjanak minket kitartó szeretettel.

Kérünk, Urunk, áldd meg kegyelmeddel mindazokat, akik tétovázni, nem tudják, menjenek vagy ne menjenek, mert hívja őket a világ és a te kegyelmes hívásod. Kérünk, Szentlelkeddel adj erős lökést arra, hogy tudjanak menni teutánad királyi menyegzőbe. És

könyörgünk, Urunk, azokért, akik hívásodat elfogadták már, hadd tudjanak úgy élni, mint lakodalmas nép, hadd lássék meg rajtuk, hogy szívük mennyire tele van örömmel, és sugározzák tovább örömüket, hogy lássák, hogyan énekel, dalol a szívük. Urunk, taníts minket vonzó keresztyén életet élni, hogy azok, akik sötét éjszakában lidércfények után járnak, hadd keljenek fel, és jöjjenek velünk együtt a menyegző örömébe.

Köszönöm, Uram, hogy az asztal mellett nekem is van helyem, könyörülj rajtam, hogy ne várjon hiába, és már itt s majd ott egykor hadd lehessenek mindig a te boldog vendéged.

Ámen.

Úrvacsorai beszéd: Az oltári szentlecke az Ékes kapuban csodálatosan meggyógyított sánta ember története. Ebben a történetben olvassuk Péter ajkán ezt a mondatot: „*Amim van, azt adom néked*”. Ezt mondja Péter a koldusnak, és hozzá is teszi mindjárt: „*Ezüstöm és aranyom nincsen nékem*” – hogy hiábavaló felesleges várakozás ne érje. Amikor most az Úr szent oltárához állunk, ez a mondat jöjjön ajkunkra: Jézusom, amim van, azt adom néked. Aranyam, ezüstöm nincsen nékem, mert amim van, az mind a te ajándékod. Tőled kaptam. Nincs pénzem, erőm, egészségem, időmet, képességemet, hitemet, mindent tőled kaptam, Uram, nekem csak egy saját szerzeményem van, az én bűnöm. Ezt nem tőled kaptam, ezt magam szereztem magamnak. Nem úgy hoztam magammal, hanem úgy szereztem. Ezt adom neked.

Ne felejtsetek el, hogy a mi Urunk, Jézus Krisztusunk, már egyszer elfogadta bűneinket, elfogadta az egész világ bűnét. Mind benne volt abban a keserű pohárban, melyet az angyal kínált a Gecsemáné kertben, egy iszonyúan borzalmas, bűzös pohár, benne volt minden gonoszsága e világnak, az én életemnek is. Még ő is megborzadt tőle, ő is szerette volna elhárítani magától, ezért imádkozott így: Atyám, ha lehetséges, múltjék el tőlem e keserű pohár. Aztán mégis elfogadta, és ez ad nekem bátorságot ahhoz, hogy mikor itt állok előtte annak dacára, hogy ő véres verítékkal tiltakozott először az én bűnöm ellen, odaálljak eléje, és azt mondjam: Uram, Jézusom, azt adom néked, amim van, az én bűneimet adom néked. Idehozom és lerakom, mint valami keserves terhet, leveszem vállamról, és a te válladra, a keresztes érettem hordozott megsebzett válladra teszem, és akkor te így szólsz ahhoz, aki bűnét adja neked: Én is, amim van, azt adom néked: néked adom a szívem szeretetét, bűnöshöz lehajló irgalmamat, bűnbocsánatomat adom néked, fehér ruhámat, a menyegzői köntöst adom néked, büntörlő véretem, közbenjáró imádságomat, főpapi szolgálatomat, az én érdememet maradék nélkül, mindent adok neked. Ez legyen számunkra most törvény és evangélium: amim van, azt adom neked. Nem akarok semmit megtartani, Uram, mindent neked adok, és tudom, te sem tartasz vissza semmit, hanem amid van, mindent odaadsz magadból énnékem.

Ámen.